

Mooiweer in Nieuw-Amsterdam, 1 oktober 2023

Zou het? Ik weet het niet. Maatschappelijk werk en cultuur. De verbindende factor. Zou kunnen.

Het was zomer 2022. Er werd naarstig gesleuteld aan de nieuwe cd, Rob kenden we nog niet eens, en we waren bezig onszelf als band opnieuw uit te vinden.

En dan zul je maar een verzoek voor een huiskamerconcert binnenkrijgen. Voor over ruim een jaar. In Nieuw-Amsterdam.

Tja. Mompelend 'ja maar' terugmailen: dat we nog op zoek zijn naar een vierde man, dat de band weer op poten gezet moet worden, dat we niet goed weten of het allemaal wel gaat lukken.

En dat je dan als antwoord krijgt: 'geen probleem als we jullie inplannen en tegen die tijd blijkt dat het (nog) niet kan. Zo is het leven, nietwaar!' Zeg dan maar eens nee.

Deden we ook niet. We zeiden ja.

Herman Hemmen. Oud-collega van de vader van Janjaap. Organiseert concerten bij hem thuis. Een huiskamer die beeldende kunst, muziek en literatuur ademt en ruimte biedt aan zo'n vijftientig toehoorders. Prettige gastheer. Koffie met iets lekkers erbij. Denk maatschappelijk verantwoord. Denk verbinding. Denk biologisch en duurzaam.

De eerste zondag in oktober 2023. De oleander bloeide nog. De kastanjeboom verspreidde zijn ruwe bolsters gul voor het huis. Bijna zonde om ze te laten liggen. Het was mooi weer. Weer tijd voor Mooiweer.

Herman heeft in tien jaar een trouw publiek weten te vergaren. Er waren die middag daarom twee optredens gepland, om twee keer de helft van de belangstellenden te kunnen herbergen. Weer eens wat anders. We gooiden onszelf in de herhaling.

We stonden gezellig dicht bij elkaar in de schoolmeesterswoning, zo dicht op het publiek dat we eerst dachten het wel zonder zangversterking af te kunnen, maar na de eerste set bleek een microfoon net even dat beetje extra te geven dat de verstaanbaarheid nodig had.

Natuurlijk gingen we weer naar Parijs en liep een Man Als Ik door de stad te dolen. De contrabas stond in het achterkamertje staande bij en werd voor enkele nummers door de gang naar de schuifdeuren gesleept.

Wim haalde Gordon en Gerard Joling erbij, Bij Herhaling nodigde uit tot meezingen, en er werden zowaar nog wat cd's verkocht.

Janjaap en Wim moesten door een technisch mankement voor het donker thuis zijn, zodat Rob en Jan uiteindelijk overbleven om aan te schuiven voor de heerlijke maaltijd die Herman had bereid. Zo'n gastheer dus. Iemand die elk van ons met een prachtige bos biologische bloemen verblijdde.

De huiskamer van Herman Hemmen in Nieuw-Amsterdam. Een heerlijke plek, ook om weer eens naar terug te keren, al dan niet op de fiets. Er hangt een sfeer van verbinding, van met z'n allen bij elkaar. Als we echt iets willen, iets dat op samen lijkt...

Maar dat zeg ik: dat heb je wel vaker bij maatschappelijk werkers. Die zijn altijd op zoek naar de verbinding. Zou het? Ik weet het niet. Zou kunnen.